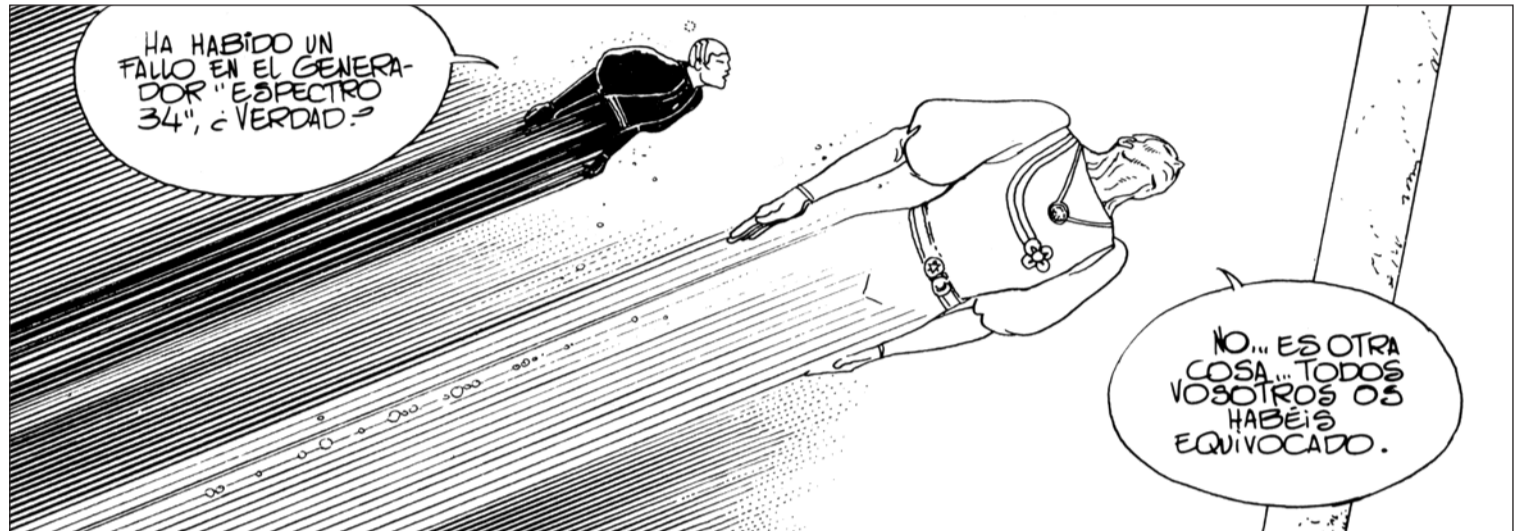

CÒMIC FONTS

Moebius, l'emoció que deixa rastre

Jean Giraud (Nogent-sur-Marne, França, 1938) és sovint considerat el millor dibuixant d'històries fantàstiques de tots els temps. Encara que és signant com a Moebius –pseudònim que va començar a utilitzar el 1975, inspirant-se en l'astrònom creador de l'anell infinit–, que ha fet les seves millors creacions, com ara la que ens ocupa, *El garaje hermético*, que Norma Editorial va tornar a treure al carrer amb nova coberta. És en històries com aquesta, diuen els experts, on la seva obra trenca els límits de la historieta clàssica i li fa assolir una nova dimensió. Per què? Perquè, com va assenyalar l'escriptor xilè Alejandro Jodorowski (amb qui va intentar portar a terme un projecte cinematogràfic), les vinyetes no són imatges fixes que desenvolupen una narració de manera estàtica, sinó que cobren vida, moviment, continuïtat.

Això ho aconsegueix tot i que *El garaje hermético* no té cap guió establert. El mateix Giraud –Moebius explica al pròleg que la gènesi de l'obra no va ser gaire ortodoxa: “Les dues primeres pàgines no van ser més que una mena d'acudit gràfic, una diversió, una mixtificació que no podia ni devia conduir a res, que no precisava cap continuació perquè jo només havia tractat de traduir una part del que jo era”. Però va continuar la feina, “enmig d'una atmosfera de pànic descontrolat” i va arribar a crear aquesta història desconcertant i aparentment inconnexa que, segons ell, “no és una obra tancada” sinó que hi conté “obertures i correspondències cap a altres sistemes”, on els “universos en expansió permeten imaginar-ho tot; per exemple, que totes les històries que he dibuixat pertanyen al món de Grubert o a un món que es regeix per les mateixes regles, l'univers de Moebius”.

Una de les vinyetes del llibre “El garaje hermético”, una obra desconcertant i aparentment inconnexa.

bius”.

El garaje hermético, primera part de *Mayor Fatal*, és un joc, un laberint amb diferents nivells interconnectats pels quals cada jugador ha de moure's a la recerca de Jerry Cornelius, mirant de trobar-lo abans que no ho faci el Mayor. I cap dels participants no pot interferir al recor-

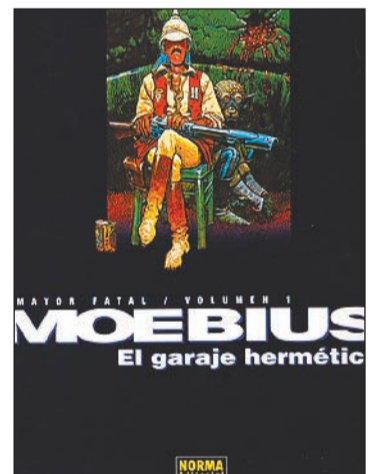
regut fet pels altres, sota pena d'ésser exterminat, segons les regles d'aquest joc esbojarrat. Per les seves pàgines es passen personatges com l'Arquero Enmascarado, impagable la seva confessió, quan li pregunten per què porta la màscara: “Perquè em puguin reconèixer, sense ella només sóc jo mateix entre murs infranquejables”. I a tot el llibre es fa palès el plaer

Les vinyetes no són imatges fixes sinó que cobren vida, moviment, hi ha continuïtat

amb què Moebius l'ha dibuixat, un plaer que és el seu incentiu per sobreviure, com ha afirmat a vegades, explicant el seu procés creatiu: “N'hi ha prou a instal·lar-se amb un llapis i paper davant una taula i deixar que el plaer comenci”. Afegeix: “Quan dibuixes, qui treballa bàsicament és la memòria. A partir d'aquest material alliberat per la memòria es manifesta una mena de sensibilització a la imatge; després, un corrent que passa per la mà, l'ull, el suport, i que, d'un sol cop, provoca una emoció”. De fet, conclou, “el dibuix és l'emoció que deixa rastre”.

Moebius, que està considerat un dels més importants autors de còmic, ha rebut nombrosos guardons, el més significatiu dels quals, el de millor artista en arts gràfiques, del ministeri de Cultura francès; la seva obra ha estat exhibida a museus i galeries de tot Europa, Mèxic, Canadà i els Estats Units.

Al marge de la seva tasca com a autor de còmic, han estat

Nova portada del llibre.

nombroses les seves intervencions i projectes (alguns, frustrats) al cinema. Així, per exemple, va treballar en el disseny de vestuari a *Alien*, de Ridley Scott, i va col·laborar a les pel·lícules *El quinto elemento*, de Luc Besson, i *Willow*, produïda per George Lucas. I el seu *Garaje hermético* va donar peu a un projecte de parc d'atraccions a la ciutat de San Francisco.

“El meu nom és Blaise. Modesty Blaise”

“El meu nom és Blaise. Modesty Blaise”. Així podria presentar-se l'*alter ego* femení del superagent secret més famós del món, aquell que demana el seu martini agitat, no remenat. Justament va ser a causa de l'èxit del primer dels films protagonitzats pel 007 de Ian Fleming que l'editor de *Beaverbook Newspaper* va cridar Peter O'Donnell i el dibuixant Jim Holdaway perquè creessin un personatge similar i, alhora, totalment diferent. El dilluns 13 de maig del 1963, a l'*Evening Standard* de Londres, es va publicar la primera de les tires protagonitzades per la detectiu, les aventures de la qual es van anar lliurant periòdicament fins a l'11 d'abril del 2001 en diaris de tot el món, des de l'Índia fins a Austràlia. En aquest temps, l'espanyol Enric Badia Romero va substituir Holdaway arran de la seva mort. Plane-

ta va iniciar recentment la seva col·lecció *Grandes del Còmic* amb un recull de quatre aventures de Blaise. I qui era aquesta Blaise? Una noia sense nom i sense passat, fugida d'un camp de refugiats de Karylos, a Grècia, amb un hongarès culte, Lob, qui li donà nom i educació. Després d'uns anys erràtics, la futura detectiu esdevingué cap d'una obscura organització coneguda com The Network, on comptava amb el suport incondicional de Willie Garvin. Més endavant, tots dos es van traslladar a Londres, per viure de les rendes aconseguides. Però ni Modesty ni el seu acompanyant (platònic, com correspon) no estaven fets per a la inactivitat, i per això van acceptar la petició d'ajuda de sir Gerald Tarrant, oficial d'alta graduació dels serveis secrets britànics. I aquí és on la història comença.

Portada del volum amb aventures de Blaise.